

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 142/2014
26.03.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Глигоријевића, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Јанка Лазаревића и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Т., због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката С.Ф., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу 1К бр.291/10 од 24.06.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.4928/13 од 17.10.2013. године, у седници већа одржаној дана 26. марта 2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног М.Т. – адвоката С.Ф., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу 1К бр.291/10 од 24.06.2013. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.4928/13 од 17.10.2013. године у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу 1К бр.291/10 од 24.06.2013. године, окривљени М.Т. оглашен је кривим због извршења кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 1. КЗ, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је осуђен на новчану казну у износу од 50.000,00 динара, те обавезан да ову казну плати у року од месец дана од дана правноснажности пресуде и одређено да ће, уколико новчану казну не плати у том року, ова казна бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Од окривљеног је одузета имовинска корист прибављена кривичним делом, тако што је окривљени обавезан да у корист буџета Републике Србије уплати износ од 541.234,00 динара, у року од месец дана од дана правноснажности пресуде, а окривљени је обавезан и да суду накнади трошкове кривичног поступка у износу од 74.488,92 динара, као и износ од 3.000,00 динара на име паушала, све у року од месец дана од дана правноснажности пресуде.

Ставом II пресуде, према окривљеном М.Т. је на основу одредбе члана 354. тачка 1. ЗКП одбијена оптужба да је извршио продужено кривично дело пореске утаје из члана 229. став 3. у вези става 1. у вези са чланом 61. КЗ.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.4928/13 од 17.10.2013. године, одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Шапцу, окривљеног М.Т. и његовог браниоца – адвоката С.Ф., а пресуда Вишег суда у Шапцу 1К бр.291/10 од 24.06.2013. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.Т. - адвокат С.Ф., због повреда одредаба Законика о кривичном поступку, Кривичног законика и Закона о порезу на доходак грађана, с тим што из образложења произилази да указује на битне повреде кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. и став 2. тач. 2. и 3. ЗКП, те повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи пресуду Вишег суда у Шапцу 1К бр.291/10 у ставу I изреке, тако што ће одбити оптужбу или окривљеног ослободити од оптужбе, те браниоцу окривљеног досудити трошкове кривичног поступка, или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости, у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП је неоснован, док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног М.Т. у захтеву за заштиту законитости формално није означио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1. ЗКП као основ побијања, међутим, из образложења захтева произилази да указује на ову повреду закона, обзиром да у захтеву истиче да у радњама окривљеног нема елемената кривичног дела пореске утаје из члана 229. став 1. КЗ, због којег је оглашен кривим, а с тим у вези наводи да је од момента наведеног извршења кривичног дела Закон о порезу на доходак грађана измењен, те да је приход од

капитала разврстан у друге приходе, што је утврдио и другостепени суд у образложењу своје пресуде на страни 5.

По оцени овога суда, изнети наводи не могу се прихватити као основани.

Наиме, из изреке првостепене пресуде произилази, да окривљени М.Т. у периоду од 01.12.2006. до 18.03.2008. године, као власник и директор ГП А. п. д.о.о Л., у намери да потпуно избегне плаћање пореза на доходак грађана прописан одредбама члана 61. Закон о порезу на доходак грађана – није пријавио законито стечени приход, на тај начин што је присвојио део новца добијен продајом апартмана који је његова фирма у својству суинвеститора градила у оквиру Спортско-рекреативног комплекса у Б.К., тако што је у купопродајне уговоре и пратећу документацију – излазне фактуре уносио мање износе наплаћених, а разлику у износу од укупно 2.164.936,00 динара задржао за себе, на који начин је избегао плаћање пореза на доходак грађана у износу од 541.234,00 динара.

Дакле, према чињеничном опису у изреци првостепене пресуде, наведени приход капитала окривљени није пријавио, и то у намери да потпуно избегне плаћање пореза на доходак грађана, те према томе, изрека садржи како објективна, тако и субјективна обележја кривичног дела пореске утаје из члана 229. став 1. КЗ, за које дело је окривљени и оглашен кривим.

Осим тога, у побијаним пресудама, првостепени и другостепени суд су истакли да је у време извршења предметног кривичног дела ова врста прихода, односно узимање из имовине привредног друштва од стране власника привредног друштва, представљала приход од капитала у смислу одредбе члана 61. став 1. тачка 4. Закона о порезу на доходак грађана, а да је након тога извршена измена тог закона, те је овај приход разврстан у друге приходе, у смислу одредбе члана 85. став 1. тачка 13. Закона о порезу на доходак грађана, али да овакав начин узимања прихода из имовине привредног друштва у сваком случају представља опорезиви приход који окривљени није пријавио, и то у намери да избегне плаћање пореза на доходак грађана на овај део прихода, због чега у радњама окривљеног стоје сви битни елементи кривичног дела из члана 229. став 1. КЗ, због којег је оглашен кривим.

Стога су наводи захтева, којима се указује да у радњама окривљеног нема елемената кривичног дела из члана 229. став 1. КЗ, оцењени неоснованим.

На исту повреду кривичног закона, бранилац окривљеног М.Т. указивао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде. Имајући у виду да је Апелациони суд у Београду, као другостепени, изнете жалбене наводе оценио неоснованим и у образложењу своје пресуде, на странама 5 и 6, с тим у вези изнео јасне разлоге, које и овај суд у потпуности прихвата као правилне, то Врховни касациони суд на ове разлоге у смислу одредбе члана 439. став 2. ЗКП и упућује.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу којим се указује на повреду кривичног закона из члана 439.

тачка 1. ЗКП, одбијен је као неоснован, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП.

У односу на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. и став 2. тач. 2. и 3. ЗКП, на које се такође указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд налази да је захтев у овом делу недозвољен.

Наиме, одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле, због повреде одредаба члана 74, члана 438. став 1. тач. 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члан 439. тач. 1. до 3. и члана 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим судом.

Сходно цитираним законским одредбама, право окривљеног и његовог браниоца на подношење захтева за заштиту законитости, ограничено је у погледу разлога искључиво на ове повреде.

Имајући у виду да се напред наведеним наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на повреде одредаба члана 438. став 1. тачка 11. и став 2. тач. 2. и 3. ЗКП, које у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховим браниоцима, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП.

Са свега изложеног, а на основу одредаба члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Предраг Глигоријевић, с.р.